

tică". Mai sunt găzduit și într-o revistă al cărei prestigiu îmi dă un oarecare curaj, "Aradul Cultural". Asta, probabil, din considerentul că, dacă am terminat Fizica teoretică, aș putea deveni un mic Patapievici local sau un Vlad Zografi. (Nu e cazul! Dintre toate simțurile, cel mai dezvoltat îmi este cel al autoironiei.) V-am prevenit în felul acesta că s-ar putea să mă covârșească tentația de a vă trimite câteodată unele elucubrațiuni proprii numite "Cronica dramatică". Nu le luați în serios!
Cu speranța că nu v-am plictisit îngrozi-

tor și cu sentimentul culpabil al întârzierii, al dv. fidel cititor,

Adrian Palcu

P.S. Mi-ar face plăcere să întrețin cu revista "Scena" un dialog epistolar, chiar prin intermediul e-mail-ului.

Întârzierea cu care vă răspundem noi dovedește că nu ne-a impresionat întârzierea dumneavoastră: avem înțelegere pentru viciile împărtășite. Inutil să vă spunem cât de multă plăcere ne-a provocat mesajul. Împărtășim și pasiunea pentru teatru, și

necesitatea de a vorbi despre această pasiune. Se spune că doar adolescenții simt nevoia să pomenească mereu numele persoanei iubite. Între timp, am apucat să ne îndeplinim obligațiile și față de viața teatrală din Arad. Să ținem legătura; dacă credeți că opiniile dumneavoastră îi interesează pe cititorii revistei noastre, vă așteptăm articolele. Sperăm că veți deveni astfel un mare Patapievici, iar când veți începe să scrieți piese, un altfel de Vlad Zografi. În fond, n-ar fi cea mai rea ascendență.

Sunt de mirare lucrurile firești!

Trăim în miezul unei realități bezmetice, în care haosul ia tot mai mult locul normalității. Așa se face că, de câte ori se mai petrec și lucruri firești - pentru o societate civilizată, desigur -, aproape că ne cuprinde mirarea.

De mirare, așadar, că într-o urbe industrială precum e Slatina încă mai sunt prețuite valorile artistice. Iată, "Zilele Eugen Ionescu" au ajuns la cea de-a IX-a ediție. Manifestarea n-ar fi putut avea loc, în acest an, fără implicarea directă a Societății Culturale "Eugen Ionescu", a Teatrului Municipal "Eugen Ionescu", a Inspectoratului pentru Cultură Olt, a Inspectoratului Școlar Județean Olt și, mai ales, a Primăriei municipiului (finanțatorul principal). Mai mult, primarul însuși ia parte la toate evenimentele culturale

ale orașului pe care îl păstorește. Nu e de mirare?!

Ne-a bucurat, în mod deosebit, prezența pe scena Casei de Cultură a marelui actor Radu Beligan (i s-a acordat cu acest prilej Trofeul "Eugen Ionescu" pentru magistrala interpretare a personajului Béranger), care, vreme de jumătate de ceas, a depănat cu farmecu-i binecunoscut plăcute amintiri despre Eugen Ionescu. Și asta se întâmpla în fața unui public format mai mult din tineri, cam năzdrăvani, dacă nu obraznici de-a binelea, însă plini de curiozitate și, după cum s-a putut constata, ușor de domolit.

Ne-a mai mirat și participarea masivă la colocviul de a doua zi, dedicat personalității dramaturgului, a unor elevi despre care ni s-a spus că joacă piesele lui Eugen Ionescu în limba franceză,

cu multă candoare și surprinzătoare dezinvoltură.

În sfârșit, ne-a mirat și faptul că, la Slatina, în afara Societății Culturale și a Teatrului Municipal (de curând înființat), mai poartă numele lui Eugen Ionescu o școală, o librărie și o bibliotecă.

Se spune despre români că au cam uitat să-și respecte personalitățile? Nu toți.

Marinela Țepuș

P.S. Am mai văzut, ce-i drept, cu aceeași ocazie - cum era și firesc în asemenea împrejurări -, un spectacol cu o piesă de Eugen Ionescu, **Tabloul**, în regia lui Bogdan Cioabă, prezentat de Teatrul Municipal "G.A. Petculescu" din Reșița. Din păcate, nu a plăcut nimănui.

Neconvenționalii

Ceea ce în România se cheamă teatru alternativ - "poreclă" născută de puțină vreme, ca și genul - în Franța se numește artă de

stradă. La Chatillon, de exemplu, se desfășoară de șase ediții festivalul "Les Arts dans la rue". La fel ca la altFest, sunt reunite spectacole în

spații neconvenționale. Singura diferență - esențială și pentru care organizatorii noștri nu au nici o vină - este că montările românești sunt (majoritatea, dacă nu chiar toate) concepute pentru scena tradițională. La urma urmei, cu mici excepții, orice poate fi mutat, dintr-un teatru "normal", oriunde.